

instrumentul care invocă divinitatea. Piesa *Kamu-Ogi-Guoto* a lui Somei Satoh (n. 1947), dedicată chiar interpretei **Nanae Yoshimura**, valorifică disponibilitățile sonore extrem de largi ale instrumentului modern cu 20 de corzi, conturând o stare de o poezie cu un puternic parfum extrem-oriental, greu de realizat prin intermediul instrumentelor orchestrei occidentale.

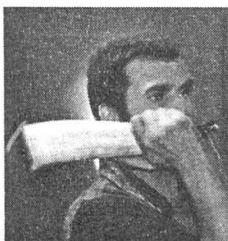
Programul oficial (urmat de un bis) s-a încheiat cu piesa *Shakuko* a compozitorului Akira Nishimura (n. 1953), titlul însemnând în traducere „lumina roșie” și reprezentând pentru autor o imagine subiectivă a unui soare scufundându-se în apă la asfințit. Adevărul este că asocierea timbrală între koto și shakuhachi te transpune foarte ușor într-o stare meditativă care îndeamnă la vizualizare. Iar atracția japonezilor pentru titluri cu corespondențe vizuale evidente îți îndreaptă imaginația către zone foarte clar determinate estetic.

O încântare a fost, așadar, concertul din penultima seară a festivalului susținut de Nanae Yoshimura și Kifu Mitsuhashi. Cei care s-au lăsat îmbiați de publicitatea făcută evenimentului n-au avut decât de câștigat, petrecând o seară de veritabilă desfătare sonoră.

Oltea ȘERBAN-PĂRĂU

Un drog... sănătate curată !

Ne prefacem doar că nu știm și că nu avem nevoie de asta... de libertate. Luptăm cu plăcere contra ei cu toate mijloacele: un telefon mai mic, o casă și mai mare, o mașină și mai „tare”, un (pardon !) calculator și mai - asta-i situația - performant.

Dar drogul ăsta al libertății... există totuși, și tare bine ne mai face atunci când mai luăm un pic din el. Nu contează ce culoare are pastila: poate fi cea albastră a libertății de gândire, sau cea roșie (sau verde ?) a evadării în natură, sau poate fi cea de culoarea aceea nedefinită a auzului „frumos și nebun”... Da ! Acesta a fost „hapul” pe care l-am luat de bună voie în ultima seară la S.I.M.N., la jam-session-ul experimental (zic ei), sonat, zgubilitic (zic eu), șturlubatic, elucubrănt, clocotitor, captivant, săcăitor... sâc ! sâc ! cui nu a fost acolo sau n-a privit măcar

un pic la TVR Cultural, fiindcă trăznaia s-a dat în direct...

Dar, să lăsăm. Așa... fără stăpân și fără „vorbe dinainte” **Irinel Anghel, Ion Bogdan Ștefănescu, Malik Choukrane, Sorin Romanescu, Andrei Kivu** și un dansator neliniștit (norocu' nostru !), l-am numit pe **Mihai Mihalcea**, s-au jucat serios cu ceva de care dacă ai luat o dată (credeți-mă că eu am încercat, parol'), greu mai scapi: s-au jucat cu sunetele. Instrumentele multe, „exploatate” de cele mai multe ori neconvențional - cu ciupituri, atacuri, zbârnâieli, pupături, smiorcăieli și alte efecte citite, citate, ciripite, ciudate, ca să nu mai vorbim de cele electronice - cum spuneam, au „existat” pe post de drog „la liber”, un drog-invitație la o scurtă ședință de terapie în grup în care, ca să folosesc o

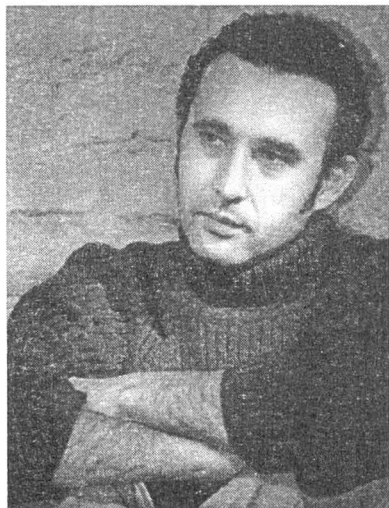

expresie din filmele acelea, „we got high“ adică am levitat sonor fiecare după cum ne-a dus capul.

Păi doar o scurtă enumerare: Irinel (o să le spun pe numele mic, fiindcă sunt copii, ca și noi) începe cu un acord ciudat la orga de gură - cum adică „ce-i aia ?“; este o orgă în care se suflă cu gura - sunete firave și bizare la care se adaugă un flaut bas (adică îndoit) al lui Ionuț, dar nu!... pentru că încep să țeasă pânza lor aparte bolurile, arcul și zbârnâitorile lui Malik și nici nu știi când Mihai lipește lipici pe scenă, ca și pe fața lui de lipici, de care se lipește Sorin, cu chitara-i mediu sonor (da' sonor rău de tot !),... crescendo... apă în tuba lui Andrei, norocul cinelelor că au scăpat de lovituri și lista poate continua.

Nu poți inventa ! Poți doar vag de tot relata... destul de sec.

Păi chiar! Cunoașteți vreun consumator de droguri ? Nu ? Nu-i nimic. La urma urmei nu a fost decât un concert. Iar cei despre care tot încerc să scriu fără succes au creat doar un moment din acel concert... sănătos al naibii.

Virgil OPRINA

Seara finală - o reușită *Inter-art*

Momentul final al Festivalului a adus în prim plan grupul „Inter-Art”, binecunoscut deja publicului din țară și din străinătate prin seria de spectacole-eveniment prezentate la București, Galați, Brăila, precum și în SUA, Elveția, Italia, propunând sincretismul ca idee generatoare a imaginilor sonore și vizuale, formulă extrem de interesantă și ofertantă pentru muzicieni, dansatori și scenografi deopotrivă. Pornind, în urmă cu câțiva ani, de la nucleul Mihaela Vosgian - Liliana Iorgulescu, beneficiind apoi de colaborarea cu excelenți instrumentiști precum Barrie Webb sau Emil Șein și cu dansatorul și coregraful Răzvan

Mazilu (cotat în topul dansului modern românesc), soliști vocali etc., ansamblul a prezentat, de această dată, trei lucrări foarte diferite ca scriitură și atmosferă, dar deosebit de interesante și captivante pentru numeroșii spectatori care au urmărit cu un real interes derularea acestor momente.

Prezentată în primă audiție absolută, lucrarea *Dinainte de trezire* de George Balint, dirijată chiar de compozitor, pornind de la “parcursarea în plan imaginar a unui moment situat anterior logosului diurn”, oferă soliștilor vocali - mezzosoprana Elmira Sebat și basul Orest Pâslari - posibilitatea conturării unor efecte sonore

